

Referat la Poezia Testament scrisa de Tudor Arghezi - prima parte

Volumul Cuvinte potrivite (1927) se deschide, in mod semnificativ, cu un text programatic, Testament, in care toti comentatorii au descoperit marturia poeticii lui Tudor Arghezi.

In receptarea acestei poezii s-a pus accent pe decantarea modernului din traditie, pe transfigurarea suferintei in cantare, pe estetizarea uratului, pe transmutatia impurului in pur, pe denaturarea cuvintelor, pe vocatia ludica sau pe antipoezie. Exista mai multe posibilitati de lectura a acestui poem, ce strange laolalta teme majore ale liricii argheziene: existenta, genealogia, arta. Prin Testament, poetul se adreseaza unui potential urmas, avand sentimentul unei filiatii neintrerupte cu generatiile anterioare: "Nu-ti voi lasa drept bunuri, dupa moarte, / Decat un nume adunat pe-o carte. / In seara razvratita care vine / De la strabunii mei pana la tine, / Prin rapi si gropi adanci, / Suite de batranii mei pe branci, / Si care, tanar, sa le urci te-asteapta, / Cartea mea-i, fiule, o treapta. Il Asaz-o cu credinta capatai. / Ea e hrisovul vostru cel dintai, I Al robilor cu saricile, pline / De osemintele varsate-n mine". Ca si Octavian Goga, Arghezi isi descopera stramosi indepartati in timp, pe care ii reprezinta in prezent. Pentru el, acestia sunt simbolurile permanentei si temelia oricarei creatii. Sufletul arghezian apare aici ca o cripta, in care trecutul mitic si-a depozitat relicvele. "Strabunii" vin spre poet din adancuri, cu sevele lor creatoare, spre a rodi un obiect spiritual: Cartea.

De altfel, Cartea reprezinta supratema Testamentului arghezian. Poezia este, pentru Arghezi, o Carte in care "se varsa" osemintele spirituale ale generatiilor anterioare. Hrisovul (titlu de noblete), menit sa devina inceputul ascensiunii spiritului, are radacinile adanc infipte in traditie, este rezultat din "sudoarea muncii sutelor de ani": "Ca sa schimbam, acum intaia oara, / Sapa-n condei si brazda-n calimara, / Batranii-au adunat, printre plavani, / Sudoarea muncii sulor de ani. / Din graiul lor cu-ndemnuri pentru vite / Eu am ivit cuvinte potrivite / Si leagane urmasilot stapani. / Si, framantate mii de saptamani, / Le-am prefacut in versuri si-n, icoane. / Facui din zdrente muguri si coroane. // Veninul strans l-am preschimbat in miere, / Lasand intreaga dulcea lui putere. I Am luat ocară, si torcand usure / Am pus-o cand sa-mbie, cand sa-njure".

E concentrata in versurile anterioare estetica argheziana a transfigurarii Artistul asimileaza si sublimeaza truda inaintasilor pentru a o preface in act spiritual. Actul poetic e ilustrat aici prin doua serii de notiuni: mai intai, "rsapa", "brazda", "indemnuri pentru vite", "zdrente", "venin", "ocara", apoi in alt plan, "condei", "calimara", "cuvinte potrivite", "versuri" "icoane" etc Cuvintele-tema ce alcatuiesc prima serie corespund profesiei de plugar si definesc Natura, iar acelea care apartin celeilalte serii corespund profesiei de poet si definesc Arta.